

**Streszczenie rozprawy doktorskiej Mgr Małgorzaty Szadkowskiej /j.polski/
pt. „ Pojęcie rekompensaty w prawie administracyjnym”**

Przedmiotem rozprawy jest analiza pojęcia rekompensaty znanej prawu administracyjnemu, określenie jej elementów składowych oraz natury tejże konstrukcji prawnej. Celem rozprawy jest wykazanie, że rekompensata w przeciwieństwie do odszkodowania (w znaczeniu cywilnoprawnym), nie jest świadczeniem jakie należy się poszkodowanemu za wyrządzenie szkody od podmiotu prawa cywilnego, który tę szkodę wyrządził lub ponosi za nią odpowiedzialność. Porównanie obu instytucji prawnych ma na celu wykazanie również w konstrukcji prawnej rekompensaty i odszkodowania. W celu weryfikacji postawionej tezy omówiona została rekompensata określona w ustawie z dnia 8 lipca 2005 r. o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej oraz poprzedzające je prawo do zaliczenia określone w ustawie z dnia 12 grudnia 2003 r. o zaliczeniu na poczet ceny sprzedaży albo opłat z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości Skarbu Państwa wartości nieruchomości pozostawionych poza obecnymi granicami państwa polskiego oraz wcześniejszych regulacjach prawnych. Praca, ma na celu potwierdzenie, że podobieństwo powyższych konstrukcji wynika z tego, iż mają one charakter świadczeń *ex gratia*, realizowanych w formie publicznoprawnego świadczenia o charakterze uznaniowym. Państwo polskie przyznaje osobom poszkodowanym przez skutki II wojny światowej świadczenie majątkowe o charakterze symbolicznym nie mającym charakteru odszkodowawczego. W pracy przytoczono wszelkie pojawiające się koncepcje (powstałe i uznawane na przestrzeni lat) określające naturę uprawnienia zabużańskiego. W tym celu przedstawiono oraz omówiono zarówno orzecznictwo sądowe jak i stanowiska doktryny, na gruncie których przyjmowano, iż uprawnienie zabużańskie stanowiło prawo o charakterze: cywilnoprawnym, publicznoprawny lub mieszanym. Ponadto podjęto próbę oceny prawdziwości tych koncepcji i ustalenia właściwego charakteru prawnego uprawnienia zabużańskie. Poddano również ocenie dopuszczalność drogi sądowej w sprawach o realizację prawa do rekompensaty. Istotnym problemem jest ocena, czy dopuszczalne jest powództwo przeciwko Skarbowi Państwa o ustalenie pozostawienia mienia na byłym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z działaniami wojennymi rozpoczętymi we wrześniu 1939 r. na gruncie obecnie obowiązującej ustawy o rekompensacie. Odniesiono się również do wskazania rozwiązań istniejących w okresie obowiązywania uprzednich regulacji prawnych odnoszących się do tzw. roszczeń zabużańskich. Uwieńczeniem prac nad rozprawą jest przedstawione różnych stanowisk, często ze sobą sprzecznych, mających na celu ustalenie, czy świadczenie przysługujące Zabużanom jest formo świadczenia socjalnego, czy też mieszanego, tj. socjalno-odszkodowawczego. Zakończenie zawiera wnioski końcowe wraz z podsumowaniem głównych problemów wymagających dalszych analiz.